

haabløs overfor det, som det ærede Medlem kalder en Dom, men at jeg omvendt tror, at det vil gaa paa samme Maade med det ærede Medlems Sag overfor den kompetente Domstol.

Svar: Det vil jo være let forstaaeligt, at jeg under det Foredrag, som de ærede Medlemmer nu hørte, har fiddet i en temmelig sønderknust Tilstand og med en Følelse af, at Alting var mislykket for mig. Det er jo Noget, som maa have været tungt for mig at bemærke, at uagtet jeg havde søgt at lægge Sagen bekvemt for mig, var alligevel Intet lykkes for mig. Uagtet nu imidlertid det ærede Medlem for Kjøbenhavns 1ste Valgkreds (Nimsestad) ogsaa paa sin Side lagde Sagen laalede, som han fandt det bekvemt, tror jeg dog, at det ærede Medlem noget gif udenom det, der er Spørgsmaalet. Det er ganske vist, at man kan spørge paa forskjellige Maader, men naar man ikke retter Spørgsmaalet paa det, der utvivlsomt foreligger, men paa noget Andet, som der ingen Tvivl er om, saa mener jeg ikke, at Spørgsmaalet er stillet korrekt. Det ærede Medlem taler bestandig om de Grunde, der ligge udenfor Ruinen; han har aldeles misforstaaet mig, naar han tror, at jeg negter, at de ere folgte, vi ere Alle enige om, at de ere folgte; nei, Spørgsmaalet er om Ruinen og den Grund, den staa paa. Der indrømmede det ærede Medlem, at den ikke var folgt, men det ærede Medlem sagde, at det var en Indrømmelse fra min Side, som han tog til Indtægt, at den ikke var folgt; han gif ud fra, at jeg havde sagt eller ment, at denne Grund og den Bygning, der kommer til at staa derpaa, ogsaa fremtidig staa til Statens Disposition. Det er netop deri, Feilen ligger, ja, hvis den gjorde det, var der ikke Noget i Veien, men det er netop det, den ikke gjør. Det, der her er fket, er dette, at Ruinen og den Grund, som Ruinen staa paa, ere gaaede ud af Statens Sie som Formuegjenstande, uden at der er kommet noget Bederlag i Stedet derfor ind i Statskassen. Dette er Spørgsmaalet, men derpaa har det ærede Medlem aldeles ikke svaret. Det ærede Medlem indrømmer, at denne Eiendom ikke er folgt i den almindelige Forstand (Nimsestad: So!), den er ikke folgt paa den Maade, at der er kommet Penge derfor ind i Statskassen. Men det ærede Medlem tager feil, naar han mener, at den slet ikke er folgt, formelt er den folgt, og hvis det ærede Medlem vilde læse den Betænkning, som fremkom fra det Udvalg, der var nedsat ifjor, vilde han der se, at det ærede Medlem for Kjøbenhavns 1ste Valgkreds (Nimsestad), dengang bestræbte sig for at godtgjøre, at den var folgt. Nu har det forandret sig, men derved bliver Standpunktet langt klarere, naar vi først ere enige om, at den ikke er folgt, ikke er gaaet bort ved Kjøb og Salg, saa er det et andet Punkt, det ærede Medlem benægter. Derpaa staa Sagen; han

figer: Den er ikke gaaet bort, den er endnu til Disposition; jeg figer derimod: Den er ikke til Disposition saaledes, som den var, da den stod paa Finantsloven. Der stod den som en Formuegjenstand, der repræsenterede saa og saa mange Penge, men saaledes staa den ikke, naar Tingen i Stedet for at sælges, saaledes at der kommer Penge ind i Statskassen, bliver belagt med en Kirke. Det ærede Medlem har ikke Andet at sige, naar jeg spørger, hvor Pengene ere, end: I kunne rive Kirken ned; men dette er ikke noget Svar. Det ærede Medlem har aldrig paavist eller engang forsøgt at paavise — han indrømmede dog, at jeg forsøgte paa Noget — hvorledes det er gaaet til, med hvilken Ret denne Ruin og dens Plads ere gaaede bort paa anden Maade end ved Salg; lad ham bevise det. Han staa her bestandig og taler om, at Administrationen har Ret til at sælge, men hvad kommer det Spørgsmaalet ved? Det er ikke Noget, der har Betydning; det havde Betydning, hvis Tingen virkelig var solgt, men ikke for et Medlems Vedkommende, der erkjender og indrømmer, at den ikke er solgt. Jeg kan ikke engang se, at der er logisk Sammenhæng heri. Det ærede Medlem figer: Striden staa ikke om, hvorvidt Administrationen har havt Ret til at sælge; hvad enten man holder paa, at der er administrativ Ret til at sælge det, hvad Administrationen anser det for sin Pligt at sælge, eller man holder sig til Finantsloven, er man enig om, at Ret til at sælge dette har Administrationen. Men nu figer det ærede Medlem, at Administrationen ikke har solgt, og saa figer han dog: Men det var den berettiget til i Genhold til Administrationens Ret til at sælge. Det er dette Punkt, som det ærede Medlem bestandig gaar udenom, og saalænge han ikke har svaret derpaa, selv om Spørgsmaalet ikke er stillet ham bekvemt, figer jeg, at det ikke er ham bekvemt at svare paa det, hvorom det dreier sig. — De andre Bemærkninger, det ærede Medlem har gjort, ere kun Gjentagelser og have ikke Stort at betyde. Naar han spørger mig, om jeg vil give det Dobbelt for Tingen, saa veed jeg ikke, om han har Bemyndigelse fra Hr. Tietgen; han taler bestandig, som han var Hr. Tietgen og kunde sælge Bygningen. Derom er der imidlertid ikke Tale; men hvis den Beregning, jeg har fremsat, ikke er aldeles rigtig, saa havde det været denne Mand's Sag eller det ærede Medlems Sag, som her bestandig taler paa hans Vegne, at spørge for at faae Værdien oplyst. Hvorfor faae vi ikke at vide, hvormeget det Hele er værd? Naar det ærede Medlem lægger saa megen Vægt derpaa, forstaaar jeg ikke, hvorfor det ikke havde været i Statsraad Tietgens Interesse at faae det oplyst; jeg synes, at det maatte have stor Interesse netop fra denne Side. Jeg tror ikke, at denne Beregning af 18 Kr. er rigtig, men jeg er ikke istand til at følge disse Bygningsberegninger, som det ærede Medlem opstillede. Jeg stal imidlertid an-